

תשמיש ואחר תשמיש הוא בעד שלו והיא בעד שלה, ואם הוחזקה באותם ג' פעמים שאינה רואה דם מחמת תשמיש שוב אינה צריכה בדיקה כלל לא לפני תשמיש ולא לאחר תשמיש, ולהרמב"ם והרא"ש כל זמן שאין לה וסת צריכה היא בדיקה לעולם קודם תשמיש ואחר תשמיש, והרמב"ם מצריך שגם הבעל יבדוק עצמו אחר תשמיש. הגה: [ג] ואין צריכים לבדוק עצמם אחר כל תשמיש ותשמיש שעושים בלילה אחד, אלא מקנחין עצמן כל הלילה בעד ולמחר צריכים בדיקה ואם מצאו דם טמאה, קינחה עצמה בעד ואבד לא תשמש עד שתבדוק עצמה הואיל ואין לה וסת.

ולדינא בחו"ד כתב דלא כדעת הש"ך, אלא שהקל שלא צריך בדיקת חורין וסדקין כלל.

בטעם שצריכה בדיקה לפני תשמיש

[ב] קודם תשמיש. ובטעם הדבר שצריכה לבדוק לפני תשמיש כתב הרמב"ן במלחמות ה', כדי שתדע בבירור שדם זה בא מחמת תשמיש ולא היה דם זה לפני כן בגופה. ובסד"ט (סק"ד בד"ה ועתה) כתב שהטעם הוא כמו שמצינו לענין טהרות, דהרי כל הבדיקה היא מכח דין טהרות וכמו שבעסוקה בטהרות הצריכו בדיקה קודם תשמיש ה"ה לבעלה, וכ"ה בפרישה (סק"ה) ובשו"ע הרב.

והנפק"מ בין הטעמים כתב בחוט שני, לענין האם צריכה לעיין בעד שבדקה בו לפני תשמיש או אפי' לאחריו, דאם הטעם להתיר אותה לבעלה כסברת הסד"ט דמיגו שבודקת לטהרות תבדוק עצמה לבעלה, א"כ צריכה לעיין בו לפני שממשת כדי להתירה לבעלה. ואם זה כדברי הרמב"ן שלא תהא רמ"ת די שתבדוק אחר תשמיש. ועוד נפק"מ בזה לענין כלה שלא פסק ממנה עדיין דם בתולים דאינה צריכה בדיקה לאחר תשמיש

פעמים הראשונות צריכה להחזיק את עצמה שלא רואה מחמת תשמיש. ובדעה ב' הביא את דעת הרא"ש והרמב"ם שצריכה האשה לבדוק בין לפני ובין לאחר תשמיש, אבל הבעל לאחר תשמיש לדעת הרא"ש לא צריך לבדוק עצמו, ולרמב"ם צריך לבדוק את עצמו.

בדיקת חורים וסדקים

ועיין בחו"ד שנקט שאינה צריכה לרמ"ת בדיקה של חורין וסדקין אלא סגי בקינוח, ומ"מ בחוט שני כתב דב-ג' פעמים הראשונות תבדוק עצמה יפה יפה, ואף שלא צריך בדיקת חורין וסדקין מ"מ צריך לעשות יותר מקינוח. עי"ש. ובששה"ל (בסוף סעיף ב') נקט דלכתחילה תעשה בדיקת חורין וסדקין לפני תשמיש ואם קשה לה תעשה בדיקה קלה כפי יכולתה, ולאחר תשמיש תעשה בדיקת חורין וסדקין.

דעת הש"ך בענין הבדיקה

ובש"ך (סק"א) האריך להוכיח שאינה צריכה בדיקה אף ב-ג' פעמים ראשונות, דכל ענין הבדיקה הוא דוקא לעסוקה בטהרות ולא לבעלה, וכך למד גם בדעת הרי"ף עי"ש.